

Anul V
Nr. 10
DECEMBRIE
2015

REVISTA PAROHIEI ORTODOXE
SFÂNTUL NICOLAE DIN ZÜRICH

DOXOLOGIA

*“Domnul Iisus născându-Se din curata Fecioară,
toate s-au luminat..”*

„În taină Te-ai născut în peșteră, dar cerul pe Tine Te-a propovăduit, Mântuitorule..”

Nașterea Domnului Hristos din Fecioara Maria este un eveniment istoric, pentru că se petrece într-o anumită epocă, pe vremea când în Imperiul Roman domnea Cezarul Augustus, iar în Iudeea guverna Irod. Sfinții Evangheliști accentuează caracterul istoric al evenimentului, pentru că vor să arate că Hristos a fost o Personalitate istorică, ceea ce înseamnă că a luat cu adevărat trup omenesc și că Întruparea nu a fost o presupunere sau o închipuire. În ciuda caracterului său istoric, acest eveniment este o taină. Știm că există Dumnezeu-Om, Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit, dar felul în care firea dumnezeiască s-a unit cu cea omenească în ipostasul Cuvântului rămâne o taină. De altfel, ceea ce s-a petrecut în persoana lui Hristos, adică unirea ipostatică a firii dumnezeiești cu cea omenească, este un eveniment unic. De aceea, Sfântul Ioan Damaschin († 749) avea să spună că Hristos este “singurul lucru nou sub soare”, adică singurul lucru nou după zidirea lumii. Aceasta înseamnă că, după facerea lumii și a omului, nimic nu mai este nou în univers, toate se repetă.

Prin venirea lui Iisus pe pământ, adică prin Întruparea Mântuitorului Hristos întru smerenie din dragoste pentru noi oamenii, ni se dezvăluie “taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută” (Romani 16, 25). Imnografia liturgică subliniază pe de o parte discreția cu care Hristos se pogoară pe pământ, dar și bucuria creației de a vesti Întruparea Domnului, după cum vedem în acest tropar: “În taină Te-ai născut în peșteră, dar cerul pe Tine tuturor Te-a propovăduit Mântuitorule, punând steaua înainte ca o gură. Și a adus Ție pe magi, care Ți s-au închinat cu credință; împreună cu care miluiește-ne pe noi”.

Fiul lui Dumnezeu vine la noi oamenii ca să ne împăce cu Dumnezeu-Tatăl, să înlăture zidul vrăjbei, să ne arate Calea și să ne ajute să dobândim mântuirea și viața veșnică. “Mă înpăimântă minunea - mărturisirea Sfântului Ioan Gură de Aur - Cel vechi de zile S-a făcut prunc, Cel ce șade pe scaun înalt și prea-înalt Se pune în iesle, Cel nepipăit și simplu, și nealcătuit din părți și fără de trup Se înfașă de mâini omenești; Cel ce rupe legăturile păcatului Se înfașoară cu scutece, fiindcă aceasta o voiește. Căci voiește să prefacă necinstea în cinste, să îmbrace neslăvirea cu slavă, să arate hotarul ocării chip de faptă bună. Pentru aceea El ia trupul meu... Ca dând și luând, să-mi neguțătorească mie comoara vieții. El ia al meu trup ca să mă sfințească și îmi dă mie Duhul Sfânt ca să mă mântuiască”. Această taină este mare pentru că mari sunt și darurile pe care ni le aduce nouă celor care mărturisim dreapta credință.

Sfântul Atanasie cel Mare, referindu-se la marele eveniment al Nașterii Domnului arată că “Dumnezeu S-a întrupat pentru ca omul să poată deveni lăcaș al Duhului Sfânt” sau, cum spune Sfânta Scriptură, “Dumnezeu S-a arătat în trup”, ca noi “să dobândim înfierea” (Galateni 4, 5) și să ne facem “părtași ai firii dumnezeiești” (II Petru 1, 4).

La nașterea lui Hristos a participat toată zidirea, care a luat har de la Cuvântul, Fiul lui Dumnezeu întrupat. O cântare liturgică ne spune: “Răsărit-ai, Hristoase, din Fecioară, ca un soare înțelegător al dreptății; și steaua Te-a arătat încăput în peșteră, pe Tine, Cel neîncăput. Pe magi i-ai îndreptat spre închinarea Ța; cu care împreună Te slăvim, Dătătorule de viață, slavă Ției!” (Vecernia Crăciunului). În termenul zidire sunt cuprinse omul, animalele, peștera, ieslea, munții, cerul, etc.

Icoana Nașterii Domnului arată și ea că întreaga creație a primit harul lui Hristos. În centrul imaginii Se află Hristos, Care este izvorul harului necreat, adică al energiei sfințitoare și îndumnezeitoare a lui Dumnezeu. Atunci când S-a născut Mântuitorul Hristos, întreaga zidire a înălțat imnuri Dumnezeului și Creatorului său. Astfel s-a arătat faptul că Hristos este Creatorul a toate câte sunt și că zidirea este creația Lui, pentru că El este Dumnezeu.

În slujba Praznicului ni se mai arată că, prin Nașterea Domnului Hristos din pururea Fecioara Maria “la plinirea vremii” (Galateni 4, 4), cele cerești cu cele pământești se unesc și nouă oamenilor ni se redeschide poarta Împărăției cerurilor: “Cerul și pământul astăzi s-au împreunat, născându-Se Hristos. Astăzi Dumnezeu pe pământ a venit și omul la ceruri s-a suit” (Litia Crăciunului).

Prin faptul că Hristos Domnul se naște din Fecioara Maria, se arată că El își afirmă, prin nașterea ca om, atât calitatea de Creator al umanității, cât și voința de a o mântui pe aceasta, adică de a scăpa de moartea veșnică și de a asigura oamenilor, ce voiesc să se unească cu El, viața fericită de după moarte și veșnică.

Praznicul Nașterii Domnului trebuie să fie, pentru noi toți, un prilej de a ne înnoi viața duhovnicească prin înălțarea sufletească de la cele pământești la cele cerești, de a ne întări credința, dragostea și nădejdea, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel, care spune: “Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele” (Romani 12, 21). După modelul sfinților, marii noștri păstori și modele de viață creștinească, suntem chemați să înmulțim râvna spre cele duhovnicești și să răspundem îndatoririlor sfinte de a păstra dreapta credință, rânduielile și tradițiile noastre străbune oriunde ne aflăm. Sufletul românului credincios are nevoie de harul dumnezeiesc, care ni se împărtășește prin sfințele slujbe și simte împlinirea doar trăind profund bucuria comuniunii în Biserica slavei lui Dumnezeu.

Într-un cuvânt al său la Praznicul Nașterii Domnului, Sfântul Ioan Maximovici († 1966) îndemna: “Depărtându-ne de deșertăciunea pământească, să ne alipim cu mintea de peștera din Bethleem și sufletul nostru va simți bucurie nepământească, iar gura va slavoslovi împreună cu îngerii: “Slavă pogorării Tale, Unule Iubitorule de oameni. Hristos S-a născut!”

Fie ca, învățând smerenia și dragostea Domnului Hristos, să întâmpinăm sărbătoarea Crăciunului cu sufletul împodobit cu credință și fapte bune, pentru ca Pruncul Iisus să-și facă sălaș în inima noastră.

Pr. Romică-Nicolae Enoiu

Scrisoare Pastorală la Nașterea Domnului

† IOSIF, prin harul lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Mitropolit al Mitropoliei Ortodoxe Române a Europei Occidentale și Meridionale

Către tot clerul, cinul monahal și poporul drept slăvitor din întreaga Arhiepiscopie

„Și a născut pe Fiul său, Cel Unul-Născut, și L-a înfășat și L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei.” (Luca 2, 7)

Preacuvioși și Preacucernici Părinți, Iubiți credincioși,

Nașterea Domnului Iisus Hristos împlinește făgăduința făcută de către Dumnezeu Însuși lui Adam și Evei de a trimite Răscumpărător celor ce nu au putut rămâne în ascultarea față de El, în comuniune cu El. Comuniunea cu Dumnezeu nu putea fi refăcută decât în ascultare desăvârșită de voia Lui. Neputința omului de a se pune în Voia lui Dumnezeu i-a adus atâta sărăcie și suferință! Cine ar fi putut să ne ridice din sărăcie și suferință, preschimbându-le cu harul dumnezeirii dacă nu Dumnezeu Însuși? Fiul devine Cel sărac și umilit încă din ieslea în care Se naște, neștiut decât de cei neînsemnați și uitat de cei care Îl așteptau și ar fi trebuit să Îl vestească drept Mesia - Mântuitorul omului, vestit protopărinților noștri Adam și Eva, « Care pentru noi S-a făcut înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: cel ce se laudă în Domnul să se laude » (I Cor 1, 30-31). « Nimeni nu-i mai sărac decât păcătosul – zice Sf. Ioan Gură de Aur – și nimeni nu-i mai bogat decât făcătorul de dreptate. De aceea Sf Pavel spune despre cei ce trăiesc în credință și în bogăție de fapte bune: Mulțumesc lui Dumnezeu că în toate v-ați îmbogățit în El, în tot cuvântul și în toată cunoștința (I Cor 1, 4-5). Iar despre cei necredincioși fericitul Ieremia spune: poate că sunt săraci, de aceea n-au putut să asculte cuvântul Domnului (Ier 5, 4). Vezi că numește săraci pe cei ce stau departe de dreapta credință? » (Sf. Ioan Gură de Aur, Omilia a șaptea despre pocăință).

Hristos vine sărac și gol, ca pe cei săraci și goi să îi îmbrace cu veșmântul ceresc al iubirii dumnezeiești care este hrana nemuririi. Ne pregătim pentru ca veșmântul ceresc, prin Nașterea în peștera săracăcioasă, să se potrivească și nouă. Încercăm în toate cele 40 de zile care preced Nașterea Domnului să ne pregătim prin post, trupesc și sufletec, pentru a nu trece pe lângă Hristos fără să Îl recunoaștem.

Iubiți frați și surori,

A posti mai înseamnă a te simți sărac cu Hristos - Cel Sărac, Care a săracit pentru noi, chiar dacă ni se pare că posedăm ceva, dar ceva ce nu ne aparține ci ne-a fost dat, dăruit odată cu viața, iar mai apoi împreună lucrat cu harul dumnezeiesc care înmulțește tot darul pe care Dumnezeu l-a pus în noi. Însă harul dumnezeiesc are nevoie de om, de conlucrarea cu el. Aceste 40 de zile de pregătire ne deschid de fiecare dată spre o altă lumină a înțelegerii Nașterii sau a înomenirii lui Hristos Fiul lui Dumnezeu, devenit și Fiul Omului. Să ne gândim la lumina și adevărul care vin – pentru noi oamenii – din minunea Nașterii sau a Întrupării din Fecioara Maria a Celui ce a făcut Cerurile și Pământul, a Celui neajuns și neînțeles, a Celui mai presus de toate care devine ceea ce noi suntem, cei săraci.

Fiul lui Dumnezeu sărăcește înomenindu-Se, ca pe cel sărac să îl îmbogățească, îndumnezeindu-l. Sărăcia noastră o cunoaștem: căutăm să avem pământul și sărăcim în cele ale Cerului; căutăm să iubim și adesea dragostea noastră se transformă în ură; căutăm să trăim cu orice preț viața de pe pământ și murim Cerului, dar în același timp și

pământului; căutăm să ne îmbogățim în aurul pământesc și pierdem pe cel ceresc; căutăm să ne hrănim cu pâinea pământească și o ignorăm pe cea cerească; căutăm să ne îmbogățim în știința lumii acesteia și sărăcim necăutând știința cea veșnică; căutăm să ne îmbogățim în plăcerea simțurilor și sărăcim în simțirea omului luminat lăuntric de harul dumnezeiesc; căutăm să ne îmbogățim în mândrie și pierdem smerenia plină de slava cerească a lui Hristos; căutăm să ne îmbogățim pe toate căile în raiul cel pământesc și pierdem pe cel ceresc; căutăm să ne ferim de iadul pământesc și îl câștigăm pe cel veșnic; căutăm să ne îmbogățim în orice bogăție trecătoare și pierdem sărăcia cea mântuitoare a lui Hristos-Pruncul Cel sărac din peștera Betleemului! El, născându-Se din Fecioara: găsește singurătatea și răceala grajdului deschis de răceala omului și aduce în el Căldura Cerului; găsește indiferența și repulsia lumii și aduce în schimb grija Cerului pentru cei uitați de toți; găsește sărăcie materială și aduce bogăția cea nefăcută de mâna omului; găsește întunericul nopții și al neputinței omenești și aduce lumina cea nepieritoare; găsește pe cei nebăgați în seamă de nimeni și îi face apostoli ai Cerului pe pământ; găsește pe cei ce-L caută peste întinderea pământului și astrele cerului și face înțelepciunea lor văzătoare de Dumnezeu întrupat Împăratul lumii; găsește ura lumii și o transformă în iubire cerească; găsește suferință și păcat și le primește și le poartă, făcându-le Cruce; găsește iadul păcatului și prin iertare îl schimbă în raiul desfătărilor cerești.

Iubiți credincioși,

Hristos Domnul născut în ieslea celor necuvântătoare caută inima omului să o facă să vadă Cerul și să devină Sălăș Părintelui Ceresc; caută omul păcătos să îl ierte și să îl vindece; caută omul suferind să îl odihnească în sânul lui Avraam; caută să facă inimile curate și smerite să se înalțe tainic în cele nevăzute și neauzite de ochiul și urechea trecătoare; caută pe cei osteniți și împovărați pentru a le odihni sufletele; caută sărăcia cea simțitoare și căutătoare de adevăr, pentru a-i dărui bogăția nesecată a Cerului.

Câte daruri nu ne-a adus Pruncul din Betleemul Iudeii și câte daruri nu ne aduce de fiecare dată când Îl primim cu inima larg deschisă, care își recunoaște sărăcia și suferințele? Nimeni nu este mai sărac în lumea aceasta decât omul cu inima fără Dumnezeu. Omul cu adevărat sărac în viața aceasta este cel fără credință. Dar Hristos și pe acela îl cheamă să îl odihnească și să îl scoată din sărăcia neîubirii de Dumnezeu, însă are nevoie și de cei care au cunoscut dragostea lui Dumnezeu prin cuvânt și prin faptă să

fie martori ai Iubirii întrupate, ai Iubirii dumnezeiești coborâte pe pământ prin tainica peșteră a celor necuvântătoare, în deplină sărăcie și singurătate, ca tocmai sărăcia și singurătatea noastră să le preschimbe cu prezența Sa iubitoare.

Hristos a venit să ne învețe și să ne ajute să răspundem iubirii lui Dumnezeu. De acest răspuns al nostru are nevoie lumea plină de suferințe și săracă în credință. Putem oare să ne lăsăm învățați de Hristos Care ne cheamă să îi vedem și să ne apropiem din inimă de cei săraci material dar și în credință, de cei singuri, de cei neluați în seamă, să îi iubim și să îi căutăm cu iubirea pe care El ne-o dăruiește și cu care El ne caută și ne iubește din grajdul Betleemului și până la sfârșitul veacurilor?

Tuturor vă doresc Sărbătoarea Nașterii Domnului cu bucurie și împliniri duhovnicești, iar anul care vine să vă fie binecuvântat !

† Mitropolitul Iosif

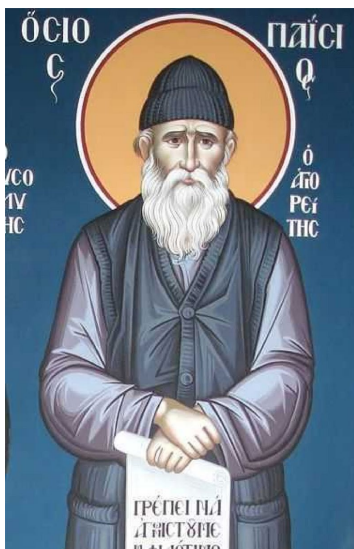
Paris, Nașterea Domnului

"Astăzi Hristos în Betleem Se naște din Fecioara. Astăzi Cel fără de început Se începe și Cuvântul Se întrupează. Puterile cerurilor se bucură și pământul cu oamenii se veselește; magii daruri aduc; păstorii minunea vestesc; iar noi neîncetat strigăm: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoie!" (Laudele Nașterii Domnului)

"Taină minunată și neobișnuită văd, cer fiind peșteră, scaun de heruvimi Fecioara, ieslea sălășluire, întru care S-a culcat Cel neîncăput, Hristos-Dumnezeu, pe Care, laudându-L Îl mărim." (Cântarea a IX-a, Catavasiile Crăciunului)

Rugăciunea Sfântului Paisie Aghioritul († 12 iulie) pentru lume

- ◆ Dumnezeu meu, să nu-i părăsești pe robii Tăi care trăiesc departe de Biserică; dragostea Ta să-i aducă pe toți lângă Tine.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de cancer.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de boli ușoare sau grave.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități trupesti.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități sufletești.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe conducătorii țărilor și ajută-i să conducă creștinește.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe copiii care provin din familii cu probleme.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe familiile care au probleme și pe cei divorțați.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe orfanii din toată lumea, pe toți cei îndurerați și nedreptățiți în această viață, pe văduvi și pe văduve.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe toți cei întemnițați, pe anarhiști, pe narcomani, pe ucigași, pe făcătorii de rele, pe hoți, luminează-i și ajută-i să se îndrepte.

- ◆ Pomenește, Doamne, pe toți cei înstrăinați.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe toți cei ce călătoresc pe mare, pe uscat și prin aer, și-i păzește.
- ◆ Pomenește, Doamne, Biserica noastră, pe slujitorii sfințiți ai Bisericii și pe credincioși.
- ◆ Pomenește, Doamne, toate frățiile monahale, pe stareți și pe starețe, pe monahi și pe monahii.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt în vreme de război.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt prizonieri.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care sunt precum păsările vâdate.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care și-au lăsat casele și serviciile lor și se chinuiesc.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe săraci, pe cei fără casă și pe refugiați.
- ◆ Pomenește, Doamne, toate popoarele, să le ții în brațele Tale, să le acoperi cu Sfântul Tău Acoperământ, să le păzești de orice rău și de război. Și iubita noastră țară, zi și noapte să o ții la sânul Tău, să o acoperi cu Sfântul Tău Acoperământ, să o păzești de orice rău și de război.
- ◆ Pomenește, Doamne, familiile chinuite, părăsite, nedreptățite, încercate și dăruiește-le lor milele Tale cele bogate.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de tot felul de boli sufletești și trupesti.
- ◆ Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care ne-au cerut nouă să ne rugăm pentru ei. Amin

Unde este acasă pentru mine, Doamne?

Am locuit în ultimii patru ani în trei țări, cinci orașe, opt apartamente - durerea părinților mei care încă mai stau în casa copilăriei și nu înțeleg duhul ce îi mână pe tinerii de astăzi mereu spre alte și alte zări, ca într-un delir ambulatoriu. Adunându-mă de pe drumuri în fiecare seară, oriunde aș fi, spun românește că merg „acasă”. Dar mă părăsește și pe mine uneori curajul de a tot face și desface bagaje și atunci strig cu lacrimi: unde este acasă pentru mine, Doamne? Și cum să ajung acolo?

Multă vreme am crezut că în inima omului încap un singur acasă, iar pentru mine acela era casa unde am crescut, în România, la părinții mei. Nici nu mi-am dorit să spun „la mine”, ca francezii, căci mai cald și mai mângâietor era să mă gândesc că e la ei - liniștea și bucuria mea, dar grija și ocrotirea lor. M-am mutat apoi din loc în loc și fiecare dintre ele s-a cuibărit în inima mea, astfel încât mi-a fost dor când am plecat și m-am întors mereu cu drag. România a devenit însă mai puțin acasă și m-am pomenit cu tristețe jucăria vremurilor post-moderne: geograf, poliglot și... colecționar de doruri.

Pentru pricini mai mult sau mai puțin binecuvântate, omul contemporan se găsește adesea pe drumuri. Plecărilor și venirilor face parte din devenirea noastră în lumea aceasta și nu sunt doi oameni cu aceeași cale de mântuire. A rătăci însă de dragul drumului nu e mântuitor. Dorul de ducă, așa cum îl numește poporul român, este expresia unei neliniști interioare. Negăsindu-și locul, omul dă ușor vina pe circumstanțe exterioare și caută să le schimbe. Însăși societatea îl încurajează spre aceasta. Ni se spune astăzi că este normal să nu îți trăiești toată viața lângă aceeași persoană, că e benefic să îți schimbi serviciul la fiecare trei ani și că lumea întreagă ne e deschisă pentru aceasta. În America oamenii nu caută exclusiv un loc de muncă lângă casă, ci se mută din stat în stat, de pe o coastă pe alta, acolo unde găsesc un serviciu. În Europa barierele de limbă și legislație stăvilesc întrucâtva acest fenomen astfel încât să ne mai putem încă întreba unii pe alții de unde suntem, în loc de pe unde am rătăcit. Ispita rămâne însă aceeași: fuga de sine. Așa cum spunea un părinte, omul e dispus să bată toate drumurile, indiferent de distanțe, în afară de singurul drum care contează - cel spre sine însuși.

Conștient sau nu, omul suferă la fiecare strămutare, așa cum suferă la pierderea unei persoane dragi. Uneori pregetă să se rupă din rădăcini și să se răsădească în necunoscut, alteori merge cu avânt și se poticnește în greutăți. Întărirea noastră e să împlinim voia Domnului. Avraam a ieșit din pământul tatălui său, așa cum i-a poruncit Dumnezeu, și a primit pentru aceasta o mare făgăduință și binecuvântare. Ascultând doar de voia noastră nu putem nădăjdui nimic: cine își poate făgădui sieși că va fi bine primit, iubit și fericit oriunde ar merge? Dar cerând Domnului să ne îndrepteze pașii pe cărările mântuirii, Îi vom putea mulțumi pentru fiecare loc în care ne așează, după cum scria Sfântul Ioan Gură de Aur din exil episcopului Chiriace: „De-i este voia împărătesei să mă izgonească, izgonească-mă, că „al Domnului este pământul și plinirea Lui”. Și într-adevăr, ce mângâiere mai mare decât aceea că oriunde ne-am afla, suntem sub mână Tatălui Ceres, pe pământul pe care El l-a întemeiat, „în locul stăpânirii Lui”?

Dorul de casă poate avea aceeași sorginte tulbure ca și dorul de ducă. Punând greutățile sau neliniștea pe seama locului în care ne aflăm, investim în subconștient locul de baștină cu tot confortul, căldura și bucuria care ne lipsesc. Aceasta nu are însă de-a face cu

dragostea pentru ceea ce numim acasă. Mai mult, chiar dacă ne-am întoarce în locuri în care am locuit, sentimentul de a fi acasă trebuie cultivat din nou, așa cum se cultivă dragostea. Fiindcă acasă este un loc în timp pe care omul îl poartă cu sine.

Este în firea noastră - și bine este - să ne atașăm de locuri și de oameni și să rămânem cu drag între ei. Mai mult, să încercăm să facem tot binele pentru țara, orașul și comunitatea noastră, să arătăm prin viața noastră că omul sfințește locul. Astfel îi cinstim astăzi pe înaintașii noștri veniți de pe meleaguri străine care s-au dăruit pentru poporul român ca pentru neamul lor, de pildă regele Carol I sau Sfântul Ierarh Antim Ivireanul. Știm de asemenea că Sfântul Antim nu și-a părăsit niciodată țara natală, Georgia, și că printre tipăriturile făcute sub mîna sau îndrumarea lui în Țara Românească s-au numărat și cărți liturgice în limba georgiană pe care le-a trimis în Iveria. Viața lui ne este pildă spre trăirea dorului în duh ortodox: acasă nu este neapărat locul care ne poate oferi ceva, ci mai ales acela pentru care noi putem - și avem dragoste - să facem ceva.

În cele din urmă, cu toată inima și osteneala pe care le punem în ele, locurile pe care le numim acasă nu ne aparțin. Sfântul Împărat și Prooroc David se recunoaște pe sine „un pribeag, ca și părinții mei”. Și nu fiindcă ar fi fost dus din loc în loc de mîna Domnului ca patriarhii Avraam sau Iosif, ci pentru că înțelegea că pământul ne este doar locaș vremelnic. Sfântul Gherman de Alaska, strămutat de la mănăstirea Valaam din vestul Rusiei tocmai în America, tâlcuiește mai departe că locuința noastră nu este în lumea aceasta: „Nu suntem zguduiți numai de valurile mării, ci noi suferim și călătorim prin mijlocul acestei lumi amăgitoare și involburate, făcându-ne drum spre casa noastră cea cerească”. Așadar chiar ocrotit în spațiul său familiar, omul se poate tulbura, simți înstrăinat sau părăsit. A fi acasă înseamnă de fapt a trăi în pace cu tine însuși, a găsi odihna Domnului în Împărăția Cerurilor care este înăuntrul nostru, ca pregustare a bucuriei veșnice. Dă, Doamne!

Iulia Cârjeu

Lasati copiii să vină la Mine!

Viața în Hristos

Viața religioasă nu este încă viață duhovnicească. Viața religioasă, care înseamnă a lua în serios existența lui Dumnezeu, a organiza corect existența omenească conform exigențelor credinței noastre, este totuși o viață omenească. Aceasta este doar începutul vieții duhovnicești.

Cât sunt mici copiii se vor bucura de ordinea și frumusețea unei astfel de vieți, dar odată ce apar exigențele adolescenței trebuie să le oferim copiilor adevărata comoară a Bisericii noastre, viața duhovnicească. Asta înseamnă a trăi viața cu Dumnezeu, a putea spune „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2, 20).

Grija pe care o au părinții față de copil – faptul de a-l face să se simtă iubit, îngrijit, protejat, înțeles, încurajat – este fundamentul pe care se clădește învățătura despre grija părintească a lui Dumnezeu față de fiecare om. În dorința de a-i căli pe copii, de a-i face rezistenți în fața provocărilor care credem că-i așteaptă, de a-i face puternici, ratăm a-i învăța cum vor putea intra în legătura cu Dumnezeu – Care nu se descoperă celor puternici și înțelepți ai acestei lumi, ci El stă la ușa și bate (Apocalipsa 3, 20) și se descoperă în adierea de vânt lin (3 Regi 19, 12). Cum spunea părintele Teofil de la Sâmbăta de Sus: „un om delicat se minunează de delicatețea lui Dumnezeu”. Impunându-și voința, voind să fie mereu primii, să o ia înaintea altora, copiii noștri riscă să rateze singura întâlnire care este cu adevărat importantă, întâlnirea lor personală cu Hristos. Părintele Iustin Marchiș îi îndeamnă pe părinți să nu-i încurajeze pe copii să fie primii – lucru nu numai neimportant, ba chiar

vătămător – ci să-i încurajeze să aștepte să fie chemați. Să aștepti să fii chemat înseamnă să-ți faci mereu datoria, să-ți găsești bucuria în faptul de a fi mereu pregătit iar când auzi chemarea, când Dumnezeu te cheamă la o anumită slujire – să excelezi în ceea ce faci, împlinind astfel voia lui Dumnezeu. Iar împlinirea pe care o vei simți nu va veni de la rezultatul propriilor tale fapte – oricât de grozave ar fi acestea – ci din legătura personală și vie cu Dumnezeu, care te-a chemat la împlinirea respectivelor fapte. Și orice succes pe care îl vei avea nu va mai fi al tău, ci al Celui care te-a chemat să-l îplinești. Îndrăznim a spune, că în Biserica trebuie să creștem copii care să respingă înțelegerea contemporană a noțiunii de „a avea succes”. Au fost martirii oameni care „au avut succes”? Dar, conform învățăturii Bisericii noastre, martirii se află la temelia Bisericii, pe sângele lor se construiește Biserica, de la Sfântul Arhidiacon Ștefan până în zilele noastre. Și ce au făcut martirii? Nu numai că au neglijat avantajele oferite de o poziție socială „de succes”, atunci când condițiile cerute contraveneau principiilor lor – adică poruncilor lui Hristos – dar au renunțat mai degrabă la însăși viața lor, decât să încalce vreuna din poruncile lui Hristos. Să ne bucurăm împreună cu copiii de vremea colindelor care ne încălzesc inima și topesc gheața din sufletul nostru și să ne minunăm iarăși cum „Dumnezeu prea-Bunul ne-a trimis Crăciunul”.

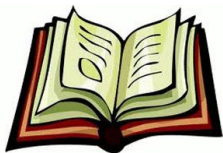
Anemone Maxim

Ghicitori creștine

Uniți imaginile care corespund cu răspunsurile la ghicitorile creștine:

E trimis de Dumnezeu,
E ocrotitorul tău.
Totdeauna ți-e aproape
Și în zi și-n miez de noapte;
Te va însoți mereu
Și la bine și la greu!

Taina-n care omul spune
Câte a făcut pe lume!

Eu am un câmp:
Câmpul e alb,
Oile negre;
Cine le paște,
Le cunoaște;
Cine le vede,
Nu le crede.

Iarna te încălzește,
Vara te umbrește,
Poftim de ghicește!

Rugăciuni

Maică Preacurată te rugăm frumos
Roagă-Te îndată Domnului Hristos
Să ne dăruiască ajutorul Său
Și să ne ferească de tot ce e rău!
Amin!

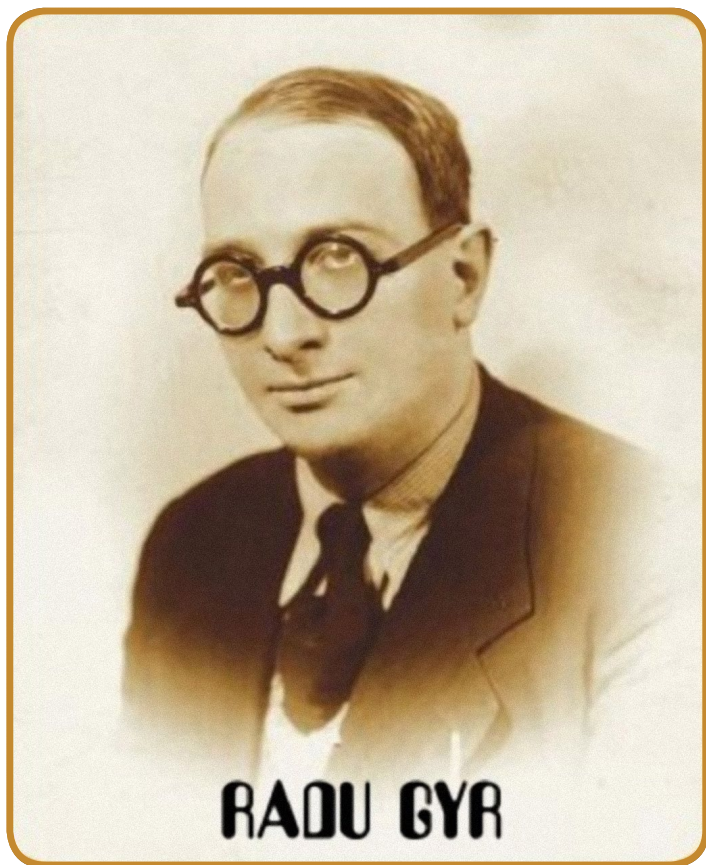

Doamne ascultă-mi rugăciunea
Potopită de suspine
Și strigarea gurii mele,
Să ajungă până la tine.
Fața ta să n-o-ntorci Doamne
De la mine când te chem,
Doamne ascultă-mi rugăciunea
Când eu plâng, suspin și gem.
Doamne și mă scapă de vrajmași
Sufletul când mi l-oi da,
Să-l primești în seama ta.
Amin!

110 ani de la nașterea lui Radu Demetrescu - Gyr (1905 - 1975) - poetul temniței

Anul acesta s-au împlinit 110 ani de la nașterea poetului creștin Radu Gyr (2 martie 1905), care a văzut lumina zilei la Câmpulung Muscel și 40 de ani de la mutarea sa la cele veșnice (29 aprilie 1975, București).

Licențiat în Litere, a debutat în anul 1924 odată cu apariția volumului „Liniști de schituri”, volum care s-a bucurat de o mare apreciere, atât în rândul publicului cât și al criticii românești. Colaborator statornic la revista „Universul literar” și apoi la alte reviste literare de formație naționalistă (Gândirea, Gând Românesc, Sfarmă-Piatră, Decembrie, Vremea, Revista Mea, Revista Dobrogeană și altele, precum și la ziarele: Cuvântul, Buna Vestire, Cuvântul Studențesc etc.), Radu Gyr a publicat numeroase articole, studii literare și poezii. A fost laureat al mai multor premii ale Societății Scriitorilor Români și ale Academiei Române.

După detenția de sub regimul lui Carol al II-lea este închis și de Antonescu, apoi este eliberat și trimis spre „reabilitare” în batalioanele de la Sărata. În 1945, regimul comunist îl încadrează în „lotul ziariștilor” și îl condamnă la 12 ani de închisoare. Revine acasă în 1956, dar după doi ani este din nou arestat și condamnat la moarte pentru poezia „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!”. Numai sub regimul comunist a executat aproape 16 ani de detenție și a suferit chinuri inimaginabile în închisoarea de la Aiud, cu un regim de celulă aspră.

Este cunoscut mai ales drept un poet al temniței, pentru faptul că poeziile sale au circulat în închisorile comuniste. Balsamul adus de versurile sale a făcut ca teroarea și groaza temniței să fie mai ușor de îndurat de cei închiși. După eliberarea sa din închisoare, în 1964, Radu Gyr a continuat să scrie, deși nu a reușit să mai publice decât foarte puțin, regimul comunist fiindu-i în continuare ostil.

Cărturarul Radu Gyr a lăsat în urmă o opera poetică de valoare unică, la care se alătură o mulțime de studii și eseuri critice, răspândite în periodicele românești de-a lungul anilor.

Poezia lui Radu Gyr mângâie și potolește setea de frumos. Plutește în ea duhul creștin autentic, precum și patriotismul neamului nostru de care trebuie să fii mândru. Generația lui Radu Gyr, mărturisitoare în temnițele comuniste, s-a întărit cu rugăciunea fierbinte și a spălat cu sânge, cu durere, cu râuri de lacrimi demnitatea umană. Rugăciunea, comunicarea cu Dumnezeu, a fost secretul salvării acelei generații de martiri ai neamului românesc. Lângă rugăciune, lumina poeziei lui Gyr a fost liantul care a legat inimă de inimă, suflet de suflet, cu zalele lanțurilor care le rodeau gleznele. Versurile lui se trăiau intens, ele erau pentru confrății de suferință haină și hrană, apă și căldură. Poetul Mircea Nicolau, ispășitor și el a unei condamnări de peste 20 ani de muncă silnică, spunea după 1990: „Omul Gyr era o făptură firavă, delicată. Un visător care se emoționa în fața unei frunze căzute, a unui firicel de iarbă ivit cine știe cum între două lespezi de piatră... dar sufletul lui era un vulcan în erupție...versurile lui erau un balsam pe rănilor noastre sângerânde. Eleganța versurilor sale s-a născut din suferință, iar puterea de penetrație din uriașul talent și sensibilitatea cu care-l înzestraseră Dumnezeu.”

Radu Gyr, asemeni multor colegi de pătimire, a știut și să ierte datorită credinței puternice și iubirii creștine, care-i împodobeau sufletul nobil. Cu siguranță a rostit și el rugăciuni asemănătoare cu cea a lui Ioan Ianolide: „Doamne, Iisuse Hristoase, Tu care ai pățimit pentru întreg neamul omenesc și pe toți cei ce s-au căit pentru păcatele lor i-ai iertat, fă ca nici unul din cei ce ne urăsc și ne prigonesc pe noi să nu pătimească ceva rău, din pricina noastră, la judecata Ta. Ci întoarce sufletele lor spre cunoștința Adevărului și dă-le lor pocăință adevărată, ca și prin dânsii să se preamărească Prea Sfânt Numele Tău. Iar pe noi învrednicește-ne să Te mărturisim pe Tine, Dumnezeul cel adevărat, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, spre slava numelui Tău și mântuirea sufletelor noastre! Amin.” (Ioan Ianolide, Întoarcerea la Hristos).

Pr. Romică-Nicolae Enoiu

Metanie

de Radu Gyr

Doamne, fă din suferință,
Pod de aur, pod înalt,
Fă din lacrimă velină
Ca într-un pat adânc și cald.

Din veninul pus în cană
Fă miresme ce nu pier.
Fă din fiecare rană
o cădelniță spre cer;

Și din fiecă dezastru
și crepuscul stins în piept,
Doamne, fă lăstun albastru
și fă zâmbet înțelept.

Avem o țară

de Radu Gyr

Avem o țară unde au stăpânit odată
Vitejii daci, bărbați nemuritori.
Și unde stau de veacuri laolaltă,
Izvoare, văi și munți cu fruntea-n zări.

Avem troițe sfinte, altare și icoane
Și candeli ard cu mii de pâlpâiri;
Avem atâtea lacrimi și prigoane
Că ne e plin pământul de martiri.

Avem la Putna, Sfânt și viu cu duhul
Pe cel ce-a stat Ortodoxiei scut;
Și azi de-l vom chema să-nfrâng-apusul,
Va răsturna cinci veacuri de pământ.

Avem pe Brâncoveanu pildă tare,
Căci pruncii lui sub sabie-au căzut;
Ca să păzească fără de schimbare
Credința dreaptă-n care s-au născut.

Avem Ardealul sfânt, pământul răstignirii,
Cu tunuri sfârtecat de cel viclean;
Avem ierarhii sfinți, pe Iancu și martirii,
Pe Horia tras pe roată pentru neam.

Azi iarăși te-au suit vrăjmașii tăi pe cruce,
Ardeal cu trei culori împodobit;
Scriind deasupra vina ta cu sânge,
Aceea că, ortodoxia ai iubit.

Avem un Rai de sfinți în temniți dați la moarte
Și aruncați în groapă neștiuți;
Dar astăzi dând pământul la o parte
Ies moaște sfinte-n zeghe grea de deținuți.

E jertfa lor de veacuri mărturia
Ce strigă din morminte pân' la noi:
Să apărăm cu râvnă Ortodoxia
Și-acest pământ, de Sfinți și de eroi!

„ABANDONAȚI-VĂ ÎN MÂINILE LUI DUMNEZEU!”

Aș dori să vă adresez câteva cuvinte, așa cum spun celor din mănăstirea mea: Să fiți căutători de Dumnezeu, așa cum alții sunt căutători de aur! Să fiți căutători de Dumnezeu pentru a dobândi pacea în inima. Sfântul Serafim din Sarov spunea: “Păstrează pacea în inima ta și vei mântui în jurul tău mii de suflete!” Dar trebuie să înțelegem că pentru a dobândi pacea în inimile noastre avem o întreagă cale de parcurs. Într-un oarecare sens, pacea inimii este punctul final al acestei căutări.

Primul stagi (prima etapă) cere trăirea în smerenie. Ce este smerenia altceva decât...a trăi în adevăr înaintea lui Dumnezeu? A fi tu însuși din toata inima și din tot sufletul înaintea Domnului. Poate că atunci vom descoperi că suntem săraci, că suntem slabi, că suntem păcătoși.

Dar să nu ne temem: orișunde am fi, orișicare ar fi calea pe care am luat-o, orișicare ar fi situația în care vă găsiți, oricât de îndepărtată de Dumnezeu ar fi ea, trebuie tot mereu să vă aduceți aminte că sunteți iubiți de Dumnezeu! Orișicare ar fi acea situație în care vă aflați! Și datorită acestei dragoste (iubiri), vă puteți abandona în mâinile lui Dumnezeu în orice situație în care vă aflați.

Abandonarea în mâinile lui Dumnezeu este etapa cea de-a doua. Ne este indispensabilă (această etapă), căci dacă nu știm să ne abandonăm, ce poate face Dumnezeu?

Căci El este cel care va face, ne face (întru) sfinți. Dar nu poate să facă din noi sfinți decât dacă suntem cu adevărat în mâinile Lui. Și v-aș spune atunci să nu vă fie frică și să vă abandonați cu totul în mâinile lui Dumnezeu! Dumnezeu nostru este un Dumnezeu plin de milă și de iubire. Uitați-vă la ce ne-a spus Hristos în pilda fiului risipitor, apoi în întâlnirea sa cu samarineanca, asemănătoare cu femeia păcătoasă. Unde vedeți o osândire din partea Dumnezeului nostru? Nu este decât un cuvânt al iubirii. Acest cuvânt, care urmărește creația în ființa noastră astăzi este descoperirea acestui cuvânt al dragostei și al milei, care ne dă adevărata pace a inimii.

Așa că, să cerem tuturor sfinților care au cunoscut această cale pe pământ, să le cerem ca să mijlocească pentru noi, în fața Domnului nostru, pentru ca să înțelegem și noi cât este de important să ne abandonăm în mâinile lui Dumnezeu prin smerenie. Este ceea ce vă urez eu din inimă!

Aș vrea să termin prin a vă mulțumi pentru calitatea rugăciunii și a cântării voastre. Aseară am fost cu părinții la Catedrală, era foarte frumos, ne-am rugat foarte bine, dar astăzi am fost foarte fericit să vă aud și, deși nu înțeleg românește în chip firesc, cred că în ciuda acestui fapt am înțeles ceva: că sunteți cu adevărat copii ai lui Dumnezeu! Amin.

Părintele Simeon de la Essex

(Cuvânt rostit la Biserica Memorială “Mihai Viteazul” din Alba-Iulia, 1993)

„Spiritualitatea românească nu poate fi concepută fără Ortodoxie”

Entitatea creștină a neamului nostru nu a fost un surogat al istoriei, ci „elementul structural care a înlesnit și a prezidat procesul de închegare și formare a națiunii române înseși”, după cum mărturisește marele nostru profesor și apologet Ioan Gh. Savin. Religia creștină constituie așadar una dintre trăsăturile existențiale ale neamului nostru. „Fără această trăsătură, națiunea română nu s-ar putea măcar defini, nu numai în ființa

esențial în Ortodoxie” (Dumitru Stăniloae, „Poziția domnului Lucian Blaga față de Creștinism și Ortodoxie”, Ed. Paideia, București, 1992, p. 22-23).

Este necesar să facem precizarea că prin cuvântul „stil” trebuie să înțelegem specificul cultural al poporului nostru. „Stilul românesc” și manifestarea sa independentă în cultura poporului român reprezintă prima teză invocată de filosoful Lucian Blaga,

spre a arăta că Ortodoxia reprezintă un adaos la istoria poporului român, fiind împrumutată din tradiția bizantină. „Este o confuzie care se face identificându-se Ortodoxia cu românescul, spune Lucian Blaga, când, de fapt, Ortodoxia nu este decât o parte a acestui românesc. Este o religie care a fost asimilată de spiritualitatea românească, originea ei fiind grecească și bizantină. Spiritualitatea românească e mult mai largă, mult mai bogată. Nu se poate face o privire asupra acestei probleme subordonându-ne Ortodoxiei – această privire trebuie făcută cu ochiul clar al filosofului, care se situează în afară de orice constrângeri, pentru a avea o impresie de ansamblu. Or, cred că s-a putut vedea din

și manifestările ei, dar nici măcar în originea ei. Ne-am născut ca neam sub pecete creștină și am dăinuit și făptuit în istorie sub această pecete creștină” (Ioan Gh. Savin, „Creștinismul și cultura română”, p. 5).

Într-o apologie celebră din secolul trecut, părintele profesor Dumitru Stăniloae face o mărturisire memorabilă cu privire la identitatea profund ortodoxă a poporului român. Astfel, în controversa cu filosoful Lucian Blaga, marele nostru teolog afirmă că Ortodoxia, în special, și sentimentul religios, în general, transcend așa-zisa „matrice stilistică”. Așadar, nu stilul reprezintă fundamentul religiei, ci sentimentul religios este mijloc de propagare a stilului și a culturii. În consecință, părintele Stăniloae afirmă că „spiritualitatea românească nu poate fi concepută fără Ortodoxie, întrucât nu poate fi concepută ca stil ce funcționează în gol, ci ca stil aplicat esențial impulsului mai adânc religios, dând ca rezultat Ortodoxia... Astfel, Ortodoxia noastră nu reprezintă numai un produs arbitrar al stilului românesc, care prin urmare s-ar putea dispersa de asemenea producție, ci în ea este un element mai adânc decât stilul, dar necesar pentru existența și funcționarea stilului. Stilul are lipsă mai ales de ea, ca să funcționeze și să se manifeste; fără Ortodoxie, n-ar funcționa, n-ar cunoaște și deci n-ar exista un stil românesc. Spiritualitatea românească se revelează în mod

toată opera mea filosofică de până acum că felul meu de a gândi este profund românesc” (ibidem, p. 8).

O dispută cu finalități constructive

Părintele profesor Dumitru Stăniloae realizează un amplu comentariu apologetic, ca reacție la afirmațiile făcute de filosoful Lucian Blaga în lucrarea „Religie și spirit”. Disputa a fost absorbită cu interes de publicațiile timpului, fiind tipărită în mai multe ediții. „În această dispută au fost puși în față doi dintre cei mai mari gânditori ai noștri: pr. Dumitru Stăniloae – unul dintre cei mai mari teologi români – și Lucian Blaga – unul dintre cei mai mari filosofi români. Felul în care au fost percepuți cei doi de către contemporani îi recomandă ca fiind printre cele mai autorizate voci într-o dispută de idei, ce s-a dovedit a fi mai mult creatoare decât dăunătoare.” Momentul acestei dezbateri a fost prefațat de un context mai vechi, nume sonore ale culturii și teologiei românești reacționând la ideile promovate de Blaga. Între aceștia s-au numărat Dan Bota, C. Rădulescu-Motru sau Nichifor Crainic. Dintre toate, a rămas de referință dialogul cu părintele Dumitru Stăniloae. Reacția filosofului față de cele însemnate în lucrarea sus-amintită („Poziția domnului Lucian Blaga față de Creștinism și Ortodoxie”) s-a concretizat într-un pamflet, „De la cazul Grama la tipul Grama”.

Analizând la rândul său această dispută într-una din prelegerile sale, marele nostru apologet, profesorul Ioan Gh. Savin, emite un semnal de alarmă cu privire la pericolul disocierii sentimentului religios de cultura poporului român. „Cultura reprezintă doar sufletul unei națiuni, și acest suflet nu se poate nici înlătura, nici schimba. Noi suntem de la origine tributari ai concepțiilor și valorilor creștine pe care nu ni le putem smulge din suflet nici ca inși și nici ca națiune. Această, cu atât mai mult cu cât prin aceste valori culturale ale Ortodoxiei noi am creat și ne-am afirmat nu numai pentru națiunea noastră, ci și pentru universalitatea creștină, urcând astfel cel mai înalt grad sub care se poate prezenta cultura umană, acela de a crea bunuri valabile pentru noi și pentru clipa trecătoare, și pentru alții, pentru universalitate, pentru eternitate” („Creștinismul și cultura română”, p. 28-29).

Fără această simbioză riscăm să ne dezrădăcinăm de ethosul românesc, de esența spiritualității și culturii strămoșești. De aici înțelegem că, după cum sentimentul religios se justifică ontologic înlăuntrul firii omenești, fiind înăscut într-însa, Ortodoxia reprezintă prin definiție „esențialitatea poporului român”. „Ortodoxia este adâncul nostru. Faptul că e al nostru nu trebuie să fie motiv de închipuire că noi am creat-o și deci ne putem și lipsi de ea, fie înlocuind-o cu ceva analog, fie lăsând locul liber. Fără acest adânc nu mai putem avea ceva al nostru. Ne pierdem pe noi înșine”, conchide pr. prof. Dumitru Stăniloae („Poziția domnului Lucian Blaga față de Creștinism și Ortodoxie”, p. 24).

Identitate națională prin credința ortodoxă

Pe de altă parte, profesorul Ioan Gh. Savin exprimă această identitate ca specific al simbiozei daco-romane. În decursul timpului însă, unii au atribuit esența spiritului românesc laturii autohtone, afirmând că aceasta s-ar datora dârzeniei poporului dac, de la care „am fi luat structura intimă și organică a ființei noastre etnice, ca și legătură cu solul și cu cerul, de care Dacii nemuritori erau atât de legați și stăpâniți”. Pe de altă parte, latura latinizantă era de părere că tot ceea ce este românesc se datorează „romanilor cuceritori și colonizanți, de la care am luat, odată cu civilizația și organizația, și limba, și odată cu ea, sufletul și cultura poporului român”. Cert este însă că, după retragerea aureliană din 256, civilizația daco-romană a continuat să existe, nu datorită unei structuri statale bine definite, ci prin

forța comunitară a Bisericii Creștine, care se statornicise pe aceste meleaguri prin predica Sfântului Apostol Andrei. „Sub semnul Crucii și comunitatea Bisericii, notează profesorul Savin, cele două neamuri s-au contopit într-o unitate biologică și etnică, unitatea românească, care s-a adâncit și mai mult, pe măsură ce locuitorii Daciei, părăsiți de ocrotirea legiunilor romane, retrase peste Dunăre, au rămas să-și apere singuri

existența în fața hoardelor barbare năvălitoare. Elementul de legătură al locuitorilor de aici n-a putut fi acela al conștiinței lor naționale, conștiință nedefinită încă, în acele timpuri, ci al credinței religioase, total deosebită de cea a neamurilor năvălitoare, față de care această credință trebuia apărată. Biserica creștină devine astfel instituția care strânge în jurul ei pe noii credincioși, răspândiți de-a lungul tuturor meleagurilor Daciei, iar reprezentanții ei, preoții, iau locul conducătorilor, civili sau militari, care dispăruseră” („Creștinismul și cultura română”, p. 5-6). Așa se face că, în mentalitatea poporului nostru, multă vreme, termenii „român” și „creștin” au avut același înțeles.

Din cele arătate mai sus înțelegem că legătura profundă dintre spiritul național și tradiția ortodoxă este o realitate ontologică a poporului nostru. Ea constituie pârgă de susținere și promovare a valorilor culturale peste timp și totodată garanția unei mărturisiri ortodoxe a Adevărului înomenit. Această continuitate identitară a fost perpetuă în afirmarea poporului român peste veacuri, ca națiune binecuvântată de Dumnezeu, ale cărei valori perene au fost așezate tot timpul sub stindardul credinței creștine.

Arhid. Ioniță Apostolache

Convorbire duhovnicească cu Schimarhimandritul Joachim Parr

New York, Mănăstirea Sfânta Maria Egipteanca - Mercy House, Duminică, 20 septembrie 2015

Partea I: A trăi Evanghelia

A vorbi despre tine însuși este întotdeauna un lucru dificil. Ceea ce suntem acum este o întrepătrundere a tot ceea ce am făcut în viață. Așa cum spune la Iezechiel, „Domnul te va judeca așa cum te va găsi în ziua în care te va chema.” Asta suntem cu adevărat cât trăim pe acest pământ – este un proces continuu. Am început ca romano-catolic, am mers la mănăstire, și apoi mai departe, dar când aveam 30 și ceva de ani... Știam despre Ortodoxie, am știut dintotdeauna despre Ortodoxie. Însă am crescut într-o familie catolică, foarte catolică, și nu s-a pus niciodată problema de a părăsi vreodată biserica romano-catolică, orice s-ar fi întâmplat. Dar după al doilea conciliu de la Vatican (1962-1965, n. red.) am asistat la o deziluzie, lucrurile s-au destrămat pur și simplu iar lumea destrăma cu bucurie ceea ce fusese înainte atât de important în viața oamenilor. Așa că dragostea pe care am avut-o mereu pentru biserica răsăriteană, pentru Ortodoxie, a crescut și am început să caut Ortodoxia – așa am ajuns aici. Pentru mine Ortodoxia nu era un simplu stil de viață, fie el și religios – cum mergi la biserică, cum te rogi... –, ci era prezentă în tot ceea ce făceam. Postul, rugăciunile, ciclul de rugăciuni, nu erau doar lucruri pe care oamenii le fă-

ceau la biserică, erau parte din viața fiecărui ortodox. Cu toții înțelegeau Învierea, nu era doar o duminică – „O, e Paștele” –, era întreaga pregătire, întreaga angajare, întreaga lumină. În vest, deși în biserică nu s-a afirmat niciodată acest lucru, Nașterea Domnului era un praznic mai mare decât Învierea. Lumea se pregătea luni de zile pentru Crăciun, iar Învierea era doar o zi și gata. Astfel încât Ortodoxia a fost o îmbogățire.

La început eram desigur entuziasmat de tot ceea ce privea Ortodoxia, cum se întâmplă când găsești ceva nou, îi vezi bogăția și ești încântat. Apoi mi-am dat seama că era „doar” chemarea Evangheliei – și a fost o luptă. Trebuia cu adevărat să fiu transformat de Evanghelie. Evanghelia nu era ceva ce foloseam sau asupra căruia meditam, trebuia să mă schimb. Trebuia să învăț să o ascult, să trăiesc după ea, nu doar să vorbesc despre ea și să o prăznuiesc în biserică – trebuia să trăiesc cu ea. Am mers la episcopul meu și i-am spus: „Sunt preot, sunt călugăr, dar nu sunt în mănăstire, ci în oraș. Vreau să fac ceva cu cei mulți risipiți, cu viața monahală în oraș, astfel încât călugării să aibă influență asupra ceea ce se întâmplă.” El mi-a spus: „O, eu nu vreau să fiu monah. Eu sunt acolo unde trebuie să fiu – fă tu asta.” „Eu nu vreau să conduc, am răspuns, vreau doar...” „Nu,

mergi tu, găsește ceva.” Așa am început căutarea. Dar știam că dacă trebuia să fiu un monah în oraș, mi-ar fi fost extrem de greu să păstrez viața monahală.

Trebuia să fac ceva care să atingă viața oamenilor și astfel am ajuns aici. Căutam un loc unde să îi pot duce acasă și să le ofer dragostea lui Hristos fără deosebire – oricine venea era servit. În camera în care te afli acum (sufrageria mănăstirii, n. red.) nu exista peretele din spate, era un dormitor comun unde găzduiam între 10 și 20 de persoane pe noapte, în paturi suprapuse. Oamenii veneau, unii din închisoare, alții din dependențe, prostituție, mai știu eu ce. A fost un subiect sensibil în primul an cât am stat aici deoarece lumea s-a supărat foarte tare și spunea „Cum poate un călugăr să trăiască într-un astfel de loc, între toți acești oameni?! E ceva putred la mijloc.” Le-am răspuns: „Veniți și vedeți!”, dar nimeni nu a vrut să vină. Episcopul mi-a spus că nu mai puteam locui acolo: „Trebuie să mergi în altă parte, mergi doar să lucrezi acolo, fiindcă lumea e scandalizată că ești un călugăr care trăiește între acești oameni. Nu se cade.” Însă niște oameni minunați care aveau un bloc la vreo 10 străzi depărtare de aici mi-au dat un apartament gratis și mi-au spus că pot sta acolo oricât doresc și doar merge încoace și-n colo. Mi-a fost greu să plec și să nu mai stau cu acele persoane, dar sunt călugăr și ascultarea este mai bună decât orice vrei să faci.

Așa am început să îi slujesc pe acești oameni și mi-am dat seama că ei îmi slujeau mie. Credeam că eu făceam ceva pentru ei, când de fapt ei făceau ceva pentru mine: eu le dădeam mâncare, iar ei îmi dădeau binecuvântarea Domnului, eu le ofeream un loc în care să stea, iar ei îmi îngăduiau să văd mereu chipul lui Dumnezeu. Așa că eu eram cel care primea, nu ei.

Apoi au început să vină oameni care doreau să ajute: ortodocși și rătăciți care Îl căutau pe Dumnezeu. În cele din urmă casa aceasta nu i-a mai găzduit fizic pe toți acei bărbați și femei, a început să găzduiască oameni fără un adăpost sufletesc. Veneau din tot orașul și din Long Island și din Jersey, veneau să ceară, să vadă, să se roage și să formeze o comunitate - așa a început. Apoi bărbații au vrut să facă parte dintr-o obște – și așa a luat ființă și aceasta. Eu n-am spus nimănui: „De ce nu te faci călugăr?”. Ei au spus că vor să mă ajute, să ia parte la toate acestea.

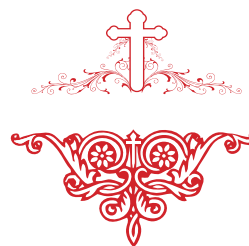
Un om a venit la mine povestindu-mi toate câte voia să facă și i-am spus: „Atunci trebuie să pleci. Trebuie să mergi în Țara Sfântă, în Egipt, în Grecia, și să vezi ce mănăstire ți s-ar potrivi”, fiindcă oamenii trebuie să vadă dacă sunt în stare și potriviți și așa mai departe. S-a dus. Și mă suna din loc în loc spunându-mi: „Sunt aici. Vor să rămân.” „Tu vrei să rămâi?” „Nu știu.” „Dacă e un loc bun și te face fericit, rămâi.” „Dumneavoastră ce credeți că ar trebui să fac?” „Cred că ar trebui să faci ceea ce crezi că ar trebui să faci. E important. Nu ceea ce îți spun eu să faci. Gândește-te la tine.” Mă suna în continuare: „Sunt în Grecia și vor să rămân.” „Tu vrei să rămâi?” „Dar dumneavoastră ce vreți să fac?” „Vreau să faci ceea ce crezi că e bine. Uită că sunt aici.” A ajuns tot aici și mi-a spus: „Dumneavoastră sunteți singurul care nu mi-a spus să vin la el. Așa că m-am gândit că trebuie să fie ceva aici.” Eu cred că Dumnezeu

îi duce întotdeauna pe oameni acolo unde trebuie să fie, dacă sunt dispuși să asculte.

Nu a fost ușor la început și nici acum nu este. Viața monahală este deosebit de grea în zilele noastre, oriunde ai merge, fiindcă suntem corodați și ruginiți și putreziți pe dinăuntru în lumea aceasta în care trăim, care nu se bazează pe niciun Dumnezeu, ci pe materialism și indiferență. Nu se bazează pe relații interumane, ci pe talente, obiecte și posesiuni, astfel încât nu există loc pentru cei bolanvi, suferinzi și însingurați. Ei trebuie măturați la o parte astfel încât să nu fie văzuți.

Oamenii vin și vor să facă parte din viața monahală, dar le este atât de greu din cauza tuturor lucrurilor care le ocupă în continuare mintea, care le chinuie în continuare inima și care nu le lasă odihna. Majoritatea tinerilor de astăzi nu vin la mănăstire – sau aiurea – cu o viață duhovnicească curată. Au avut activitate sexuală, dependențe de pornografie, alcool, droguri... așa este lumea. Vin și vor să se schimbe dar poartă cicatrici iar schimbarea este grea. Angajamentul, simțul că trebuie să rămâi pentru ca ceva să se întâmple, nu este deloc în spiritul zilelor noastre. Astăzi dacă nu îți place ceva, „mergi în altă parte, încearcă ceva nou.”, nu există niciun fel de stabilitate. Vin cu entuziasm, dar vor totul acum și când se plictisesc, vor să plece să facă altceva. Îmi dau seama că în viața monahală vor fi mulți care vin, dar puțini care rămân, pentru că a rămâne înseamnă a-ți recunoaște propria slăbiciune. A rămâne înseamnă să renunți la capacitatea ta de a-ți crea propria ta lume, și de a urma Domnului așa cum ne vrea. Asta nu e ușor fiindcă ziua de astăzi îți spune: „Poți să faci asta! Este lumea ta, fă ce vrei!”. Iar ei sunt îndotrinați cu această idee: dacă nu faci ceea ce vrei, ceva nu e în regulă, de ce să ascuți de altcineva? Eu le spun întotdeauna: „Vino după Mine!”, spune Domnul. Și nu ne spune unde ne va duce.” Nu ne spune: „Ai vrea să faci asta, ai vrea să faci cealaltă? Unde să mergem?”. Spune: „Vino după Mine!”. Iar primul lucru pe care trebuie să îl faci este să fii ascultător. Al doilea lucru este să ai credință. Iar al treilea lucru este să fii smerit pentru că nu faci niciun fel de alegeri, doar spui da sau nu. Asta este înspăimântător pentru oamenii zilelor noastre, fiindcă astăzi totul rezidă în care sunt variantele tale. Dacă faci ceva, trebuie să ai câteva alternative, să o cântărești pe cea mai bună și să nu te închizi, să îți păstrezi toate aceste căi de scăpare. Dar Domnul spune: „Dă-mi viața ta și îți voi da viață”(continuare în numărul următor).

Iulia Cârjeu

DESPRE CREDINȚĂ LA SFINȚII PĂRINȚI

Trăind viața veșnică încă de pe pământ

Credința este o intrare în comunicare și comuniune cu Hristos, ca izvor al vieții celei noi și fără de moarte. Credința în Hristos mă face să trăiesc în El sau să mă deschid Lui ca să-L simt trăind în mine.

Sfinții Părinți numesc credința o cugetare nepătimașă despre Dumnezeu, o știință întemeiată pe principii ce nu pot fi demonstrate, deoarece ea este o legătură mai presus de fire, prin care nedemonstrabil ne unește cu Dumnezeu într-o unire mai presus de înțelegerea noastră; de aceea, adâncul credinței nu rabdă să fie cercetat de cugetări iscoditoare. Sfânta Scriptură o numește „temelie a celor nădăjduite”.

Credința în Hristos i-a făcut pe oameni să se simtă, în Duhul Sfânt, fi ai Tatălui și deci frați între ei. Propriu-zis, nu se mai poate vorbi de neamuri opuse în Hristos, ci de oameni noi, uniți în aceeași credință.

Credința în Hristos este urmată de iertarea păcatelor și acestea de viața veșnică. Acestea sunt legate organic între ele. Credinței îi premerge cunoștința, care s-a dăruit oamenilor de către Dumnezeu, ca har înainte de har, și ea învață pe cei ce se împărtășesc din ea să creadă în Cel ce le-a dăruit-o.

Credința în Hristos este urmată de iertarea păcatelor și acestea de viața veșnică. Acestea sunt legate organic între ele. Credinței îi premerge cunoștința, care s-a dăruit oamenilor de către Dumnezeu, ca har înainte de har, și ea învață pe cei ce se împărtășesc din ea să creadă în Cel ce le-a dăruit-o.

Credința întărește mintea cu nădejdea ajutorului

Credința este puntea de legătură, care înfăptuiește unirea desăvârșită, nemijlocită și mai presus de fire, a celui ce crede cu Dumnezeu cel crezut. O credință simplă este o împărăție fără formă, întrucât cel ce o are n-a ajuns la asemănarea cu Dumnezeu prin virtuți, ci are harul înfierii în potență, ca una ce nu este pusă în mișcare de cei ce o au, prin împlinirea poruncilor.

Credința întărește mintea cu nădejdea ajutorului prin care respinge năvălirea vrăjmașilor. Norma împărțirii bunurilor duhovnicești este măsura credinței fiecăruia. Cel ce lucrează după analogia lucrării sale își arată măsura credinței, primind măsura harului după cum a crezut. Iar cel ce nu lucrează, după analogia nelucrării își arată măsura necredinței, lipsindu-se de har după necredința lui. Credința oarbă o are cel care nu împlinește prin credință poruncile. Căci dacă poruncile sunt lumină, este vădit că cel ce nu le împlinește este lipsit de lumină și poartă numai numele gol, dar nu pe cel adevărat al credinței.

Credința adevărată este temelie tuturor bunătăților, ușa tainelor lui Dumnezeu, biruința neconținută asupra vrăjmașilor, cea mai trebuincioasă dintre toate virtuțile, aripa rugăciunii și sălășluirea lui Dumnezeu în suflet. Cel ce dorește dobândirea acesteia este dator să sufere toată cercarea cu care va fi probat de vrăjmași și de multele și feluritele gânduri, pe care nimeni nu le poate înțelege, nici grăi ceva despre ele sau desco-

peri, decât născocitorul răutății, diavolul. Însă, unul ca acesta să nu creadă că, de va birui ispitele ce vin asupra-i cu multă silă și-și va ține mintea sa ca să nu cedeze gândurilor ce răsar în inima sa, va răpune deodată toate patimile. Fiindcă nu el este cel ce a biruit, ci Hristos care a venit în el prin credință. Dar, chiar dacă slăbind ar ceda, să nu deznădăjduiască, ci să stăruie cu răbdare în lucrarea după putere a virtuților, păzind cu grijă poruncile, în liniștea și îndeletnicirea cea după Dumnezeu, depărtându-se de la toate gândurile. Căci vrăjmașul mișcând toată uneltirea sa, ziua și noaptea, și neaflându-l pe om făcându-și grijă de cursele, de chipurile și de toate gândurile aduse de el, se depărtează descurajat. Și experimentând lucrătorul poruncilor lui Hristos neputința vrăjmașului, nu se mai tulbură de nici o uneltire a lui, ci tot ce voiește după Dumnezeu cu bucurie împlinește neîmpiedicat, întărit de credință și ajutat de Dumnezeu, în Care a crezut.

Credința despre care Apostolul a spus că este temelie faptelor celor după Dumnezeu am primit-o de la Botez prin harul lui Hristos și nu din fapte. Ea naște frica credinței, prin care vine păzirea poruncilor și răbdarea ispitelor. Prin lucrare, dobândim credința cea mare a vederii. De aceea, Sfântul Isaac Sirul a zis că alta este credința cea de obște, care se învață din auz, moștenind-o de la părinți și de la învățătorii credinței dreptmăritoare, și alta cea a vederii, adică a cunoștinței, care vine din credință dreaptă și din frica de Dumnezeu în Care am crezut.

Credința în Hristos ne dă puterea nu numai să disprețuim plăcerile vieții, ci să și suportăm și să răbdăm toată ispita care vine asupra noastră prin întristări, necazuri și nenorociri, până va vrea și ne va cerceta pe noi Dumnezeu. Prin credință nădăjduim să primim răsplata ostelilor, de aceea și purtăm cu ușurință ostelile virtuților. De nicăieri nu-i vine sufletului o atât de grabnică și de întinsă sporire ca din credință. Această credință umple sufletul de nădejdea că va ajunge la starea sfinților, la fericita lor nepătimire, și-l îndeamnă să alerge spre culmea sfințeniei lor și să se facă împreună-moștenitor cu ei ai Împărăției lui Dumnezeu.

O intrare în comunicare și comuniune cu Hristos

Dumnezeu și-a ales pe cei credincioși ca pe niște iconomi, dându-le cheile Sale ca să închidă și să deschidă, adică stăpânirea de sine și libertatea. Ei sunt credincioși pentru că s-au botezat și sunt buni iconomi când chivernisesc bine cele încredințate lor, adică bunurile primite la Botez în vederea dobândirii mântuirii. Darul vine de la Dumnezeu numai prin credință, ceea ce înseamnă că trebuie să crezi Celui ce te asigură de darul ce-ți va veni de la El, deoarece, credința în Dumnezeu nu exclude, ci include încrederea în omul care te îndeamnă la credință, mai ales când spusele lui sunt conforme cu viața lui.

Credința și nădejdea nasc iubirea de Dumnezeu și de oameni și dau viața veșnică.

Viața veșnică adusă de credință și de iertare începe încă de aici, ca o transformare a vieții, ca o viață în comuniune cu Hristos. Căci credința este o intrare în comunicare și comuniune cu Hristos, ca izvor al vieții celei noi și fără de moarte.

Credința în Hristos mă face să trăiesc în El sau să mă deschid Lui ca să-L simt trăind în mine.

Dumnezeul credinței noastre este un Dumnezeu iubitor, milos-tiv și capabil de întristare pentru faptele oamenilor, dăruindu-ne energiile Lui necreate în funcție de faptele noastre. Așadar, aveți credință în Dumnezeu - Treime!

† Calinic Botoșăneanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iașilor

CATEHISM - Despre Mântuire

Ce este mântuirea?

Mântuirea este slobozirea din robia păcatului și a morții precum și dobândirea vieții celei veșnice, în unire cu Dumnezeu. Mântuirea ne-a fost făcută cu puțință de Dumnezeu prin Întruparea, Jertfa și Învierea Fiului Său, Domnul nostru Iisus Hristos, care a venit în lume „pentru noi și pentru a noastră mântuire”. Adică, Mântuitorul nostru Iisus Hristos prin lucrarea Sa de mântuire a deschis pentru oameni porțile Împărăției cerurilor, care erau încuiate după căderea în păcat. El dă puțința tuturor care voiesc să-L urmeze, în Biserica Sa, să intre în acea Împărăție sau viața veșnică. Mântuirea deci este un proces teandric complex și continuu, la care suntem angajați întreaga noastră viață, din care pricină ni se și spune: „Lucrați mântuirea voastră” (Filipeni 2, 12). Prin urmare nimeni nu poate spune în această viață: Sunt mântuit.

Cine se poate mântui?

Orice om se poate mântui, dacă îndeplinește condițiile mântuirii. Căci Dumnezeu nu împiedică pe nimeni de la mântuire, ci „voiește ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2, 4).

Care sunt condițiile mântuirii?

Condițiile mântuirii sunt: harul dumnezeiesc, credința și faptele bune. Adică acela se mântuiește care face parte din adevărata Biserică, unde se poate împărtăși de dumnezeiescul har, prin Sfintele Taine, unde dobândește dreapta credință în adevărul mântuitor și unde este îndrumat să săvârșească fapte bune.

Primirea harului dumnezeiesc este de neapărată trebuință pentru mântuire, fiindcă însuși Mântuitorul ne spune: „Fără de mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5), iar Sfântul Apostol Pavel zice: „În har sunteți mântuiți” (Efeseni 2, 5); credința este și ea de neapărată trebuință, fiindcă „fără credința este cu neputință a plăcea lui Dumnezeu” (Evrei 11, 6) și „cel ce nu va crede se va osândi” (Marcu 16, 16); și tot așa de neapărată trebuință sunt și faptele bune, căci „credința fără de fapte este moartă” (Iacob 2, 26); iar cei „zidiți întru Hristos spre fapte bune” sunt zidiți (Efeseni 2, 10).

Unde se găsește adevărul care duce la mântuire?

Adevărul care duce la mântuire se găsește în Biserica Ortodoxă, care este „sălp și temelie adevărului” (1 Timotei 3, 15), ea păstrând și propovăduind fără nici o schimbare adevărul dumnezeiesc așa cum l-a învățat Domnul nostru Iisus Hristos, cum l-au răspândit în lume Sfinții Apostoli, cum l-au tălmăcit Sfinții Părinți și cum l-au arătat sfintele sinoade la toată lumea.

De la cine are Biserica Ortodoxă adevărul deplin?

Biserica Ortodoxă are adevărul deplin sau învățătura credinței celei adevărate de la Dumnezeu. El Însuși a încredințat Bisericii acest adevăr, ca ea să-l păstreze prin puterea și grija Duhului Sfânt, și să-l propovăduiască neîmpuținat până la sfârșitul veacurilor, prin slujitorii ei.

Cum a dat Dumnezeu acest adevăr?

Dumnezeu a dat acest adevăr prin Descoperirea sau Revelația dumnezeiască. L-a dat în chip nedeplin și numai pregătitor prin patriarhii, proorocii și dreptii Vechiului Testament, iar deplin și desăvârșit prin Iisus Hristos, Fiul Său întrupat. „În multe rânduri și în multe chipuri a grăit de demult Dumnezeu părinților noștri, prin prooroci, iar în zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul”, zice Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Evrei (1, 1). Catehism Ortodox/ Credo.ro

„Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeuul nostru, răsărit-a lumii Lumina cunoștinței; că întru dânsa cei ce slujeau stelelor, de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui dreptății, și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus, Doamne, slavă Ție”. (Troparul Nașterii Domnului)

„Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște și pământul peștera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc și magii cu steaua călătoresc. Că pentru noi S-a născut prunc tânăr, Dumnezeu Cel mai înainte de veci.” (Condacul Nașterii Domnului)

„Cercetatu-ne-a pe noi de sus Mântuitorul nostru, Răsăritul răsăriturilor, și cei din întuneric și din umbră am aflat adevărul: că din Fecioară S-a născut Domnul” (Luminânda Nașterii Domnului)

SFINȚII OCROTITORI - HRAMUL PAROHIEI (6 decembrie)

Chiar de la începuturile creștinismului, credincioșii au înconjurat cu dragoste, venerație și respect pe eroii credinței, adică pe sfinții Bisericii lui Hristos. Fiecare parohie are un Sfânt sau un Praznic ocrotitor, considerat hramul acelei comunități. Acest hram al Bisericii se serbează cu deosebită credință, evlavie și solemnitate, la ziua pomenirii evenimentului sau sfântului, în prezența membrilor parohiei și a altor credincioși. Sfântul care dă hramul Bisericii este modelul viu de urmat în pelerinajul nostru pământesc și ne ajută prin rugăciunile mijlocitoare către Dumnezeu. Credincioșii, prin viața harică împărtășită de Sfintele Taine și prin creșterea în Hristos, pot intra în comuniunea de viață fericită cu Sfânta Treime și se îndumnezeiesc după har, așa cum au făcut sfinții. Sfântul Ierarh Nicolae, mare făcător de minuni, este ocrotitorul parohiei noastre de 14 ani și-l sărbătorim cu multă evlavie în fiecare an la 6 decembrie. Tot de atâta timp, parohia noastră este găzduită și ocrotită de Sfânta Muceniță Ecaterina, căci într-o parohie catolică cu acest hram ne-am găsit până în prezent lăcaș de rugăciune. Am putea spune, că Sfânta Ecaterina ne-a înfiat și ne este mijlocitoare, ca și Sfântul Nicolae. Slăvita Mare Muceniță Ecaterina a fost fiica guvernatorului Alexandriei egiptene și a pățimit pentru Domnul Hristos în anul 305. Prăznuirea ei în Biserica Ortodoxă se face în 25 noiembrie. Moaștele Sfintei Ecaterina au fost duse în chip minunat de un înger în biserica mănăstirii din Muntele Sinai, în sec. al X-lea. Cu puțin timp în urmă parohia noastră a primit un dar minunat, o părticică din Moaștele Sfintei Ecaterina, ca semn văzut al iubirii și mijlocirii ei pentru obștea credincioșilor noștri. La hramul nostru din acest an vor fi așezate spre cinstire sfintele ei Moaște, alături de icoana Sfântului Nicolae. Să cântăm cu smerenie și evlavie Sfintei Ecaterina: „Cu înțelepciunea ca și cu razele soarelui ai luminat pe filosofii păgâni și ca o lună prealuminoasă, care strălucea în noaptea necredinței, întunericul l-ai gonit; iar pe împărăteasa ai încredințat, dimpreună și pe prigonitorul l-ai monstrat, de Dumnezeu chemată, fericită Ecaterino! Cu bucurie ai alergat la câmara cea cerească, către Hristos, Mirele cel preafrumos, și de la Dânsul te-ai încununat cu cunună împărătească. Înaintea Căruia, împreună cu îngerii stând, roagă-te pentru noi, cei ce cinstim sfântă pomenirea ta” (Tropar - glasul al 4-lea).

Pr. Romică-Nicolae Enoiu

Mulțumim călduros FAMILIEI PRINCIARE STURDZA pentru imprimarea gratuită a Revistei noastre parohiale.

Parohia Ortodoxă Română Sfântul Nicolae din Zürich

Wehntalerstrasse 451, CH-8046, Zürich, c/o Pfarrei St. Katharina
www.bor-zh.ch

PREOT PAROH ROMICĂ-NICOLAE ENOIU

Tel./Fax: +41 52 3435491; Natel: +41 76 5120452;

e-mail: r-enoiu@gmx.ch

Slujbele se săvârșesc în **Cripta Bisericii Catolice St. Katharina din Zürich.**

De la Gara Centrală (Hauptbahnhof) Zürich cu tramvaiul 11 (în direcția Auzelg) până la stația **Radiostudio**, din această stație cu **troleibuzul 32** (în direcția Holzerhurd), se coboară la stația **Einfangstrasse** (care se află în fața Bisericii).

Cu automobilul: Autostrada A1, fie venind din direcția St. Gallen-Winterthur, fie venind din direcția Bern-Aarau-Basel, se urmează ieșirea „Zürich-Affoltern” (61), apoi se ajunge chiar pe Wehntalerstrasse și se urmărește numărul 451, care se află pe partea dreaptă a străzii (în direcția de mers).

Școala Parohială: În fiecare duminică la orele 10.30 (cu excepția vacanțelor școlare). Contact: Anemone Maxim (mail: scoalaparahiala.zurich@yahoo.com)

Donații, contribuții:

IBAN: CH85 0483 5035 8248 3100 0, SWIFT/BIC: CRESCHZZ80H, Konto: 80-500-4, Rumänisch-Orthodoxe Kirchgemeinde St. Nikolaus, Wehntalerstr. 451, 8046 Zürich

Colegiul de redacție:

Pr. Romică-Nicolae Enoiu, Anemone Maxim, Milica Enoiu, Iulia Cârjeu, Alina Balan

Grafică și tehnoredactare: Alina Balan

